

Заповѣда да ме възкачатъ незабавно на голѣмата *мачта*<sup>3)</sup> и тамъ да прѣкарамъ цѣлата нощъ. Азъ го послушахъ, защото нѣмаше друго какво да правя.

Ахъ, колко е страшно да гледашъ морето отъ върха на мачтата! Азъ треперѣхъ, като отъ трѣска. Всека минута ми си струваше, че ще се съборя въ морето. Затова тѣй здраво се стискахъ за мачтата, че не си усѣщахъ ржцѣтъ . . . Едничката ми надѣжда бѣше въ Бога. Съ половина гласъ повтаряхъ молитвитѣ, които съмъ училъ въ училището.

Мръкна се. Стана студено и страшно. Духна студенъ сѣверенъ вѣтеръ, който ми вдърви ржцѣтъ и тѣлото. Не чувахъ вече, нито гласѣтъ на матрозитѣ, нито шумѣтъ на морето. Слѣдъ това незная какво е станало, защото нищо вече не усѣщахъ . . .

Когато ме разбудиха, бѣше пладнѣ. Азъ лѣжахъ долу на дѣскитѣ и единъ матрозъ ме разтриваше силно.

Капитанинѣтъ и другитѣ матрози ме бѣха заобиколили. Като видѣха, че азъ си отворихъ очитѣ, капитанинѣтъ каза:

— Дайте му сега една чашка ракия, нека се научи да пие!

При тѣзи думи азъ се подигнахъ бързо, като извикахъ:

— О! Не, капитане, не щж, нито сега, нито никога . . . ! Азъ ще ви кажа защо.

Тогавя му разказахъ, че баща ми, увлѣченъ отъ лоши другари, като бѣше захваналъ да пие малко помалко, незабѣлѣзано доведе у дома бѣднотията; че малко остана да продаде хубавата ни кжщица, и пие да се скитаме немили, недраги.

<sup>3)</sup> Мачта наричатъ единъ високъ дървенъ диревъ на парахода, отъ дѣто матрозитѣ глѣдатъ надалечъ по морето. Единъ параходъ има нѣколко мачти.